

ἔχη τὴν οἰκτρὰν τύχην τοῦ προηγουμένου.

Πρὸ παντός, τὸ ἀγαλμα τοῦ Παλαιολόγου ἐ-
πείγει. Ἀς παραμεριθοῦν πρὸ τοῦ Γίγαντος
αὐτοῦ ὅλα τὰ ἄλλα μνημεῖα, διὰ τὰ ὅποια ἔ-
χουν συλλεχθῇ ποσὰ καὶ τὰ ὅποια ἀργότερον
δύναται νὰ κατασκευασθοῦν. Καὶ ἀφοῦ δὲν
ὑπάρχει ἐλπίς κανεὶς ἐκ τῶν πολυταλάντων
νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτο-
βουλίαν, αὐτὸς δίδων τὸ ὑπόλοιπον ποσόν, ἃς
συγκεντρωθοῦν οἱ ἔρανοι—τοῦλάχιστον οἱ ἡ-
μιόεις—ὅλων τῶν ἄλλων μνημείων χάριν τοῦ
Παλαιολόγου, διότι ἐκεῖ θὰ ἔχουν πλείονα ἀ-
ξίαν θὰ ἐξυπηρετοῦν καὶ τὸν σκοπόν, ὅστις εἰ-

νε ἡ ἔξαρχος τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος καὶ
τοῦ Γένους.

Ἀντὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐγείρωμεν ἀνδρι-
άντας—ζήτημα δὲ ἂν θὰ ἐγερθοῦν—εἰς τὸν Δη-
ληγιάννην ἢ Συγγρόν ἢ Μελά, πρέπει πρῶ-
τον νὰ ἐγερθῇ εἰς τὸν Παλαιολόγον, ὅ-
πως ἐπρεπε νὰ ἔχη ἀναστειλωθῇ καὶ πολὺ
πρὸ τῶν ἀνδριάντων τοῦ Βαρβάκη καὶ τοῦ
Βαλλιάνου καὶ τοῦ Ζάππα καὶ τοῦ Ἀβέρωφ.
Διότι ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὰ χρήματα τῶν δὲν θὰ ἡ-
λεκτρίσουν ποτέ, ὅπως ὁ ἔφιππος ἀνδριάς τοῦ
Αὐτοκράτορος, ὅστις εἶνε Ἰδέα καὶ Πατρίς.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων ἡ Société
Nationale εξέθεσε 2432 ἔργα καὶ ἡ Société des
Artistes Français 3623. Γενικῶς εἰπεῖν τὰ ἔργα τῆς
δευτέρας ἐταιρίας εἶνε ἀνώτερα τῶν τῆς πρώτης. Ἀξία
ιδιαιτέρας μνείας εἶνε ἐκ τῶν ἔργων τῆς Société Na-
tionale διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ Cat-
chpole τὸ Ἐναέριον Φίλημα τῆς Ἀνολέως, τοῦ Cour-
tois ὁ Διόνυσος, ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ὄψιν δένδρον, τοῦ
Auburtin ὁ Ὀρφεύς. Ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς Ἐταιρίας τοῦ
Artistes Français σταματᾷ τὸ βλέμμα μίᾳ θουμασίᾳ
προσωπογραφίᾳ τοῦ Bonnat (ἢ τοῦ Buschaffsheim)
ἡ καθρεπτιζομένη Εὐὰ τοῦ Chantron καὶ ἡ Κλαύσσα
νύμφη τοῦ Hodebert ἀπὸ τὰ γυνῆ· ἀπὸ τὰ ἐμπνευ-
σμένα ἐκ τῆς Ἑλλ. ἱστορίας διακρίνεται ἡ Τανάγρα τοῦ
Beauverie, οἱ Κένταυροι τοῦ Gervais, ὁ Ὑμνος πρὸς
τὸν Βάκχον τοῦ Vasari καὶ ὁ περὶ τὸ πτώμα τοῦ
Λεάνδρου θρήνος τῶν Νηρηίδων τοῦ Boisselier. Ἐκ
τῶν θεμάτων τοῦ κοινωνικοῦ βίου πολὺ ἐπέτυχεν ὁ
Siau μὲ τὰ «Ἐκβράσματα» τοῦ βίου τῶν πλεον, ἔργον
ὑπέρτερον πολὺ τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐμπνευ-
σθέντων τοῦ Walkham καὶ τοῦ David—Nille, ὁ γέρος
ποῦ δὲν ἔχει περὶ παιδιὰ τοῦ Buland, ὁ «Πρωτόβγαλ-
τος» τοῦ Faugeron. Ἀρκετὰ εἰκόνες εἰκονίζουσι ἀπό-
ψεις τῆς Βενετίας, ἐν αἷς καὶ μίᾳ ἄποψις Ἑλληνος,
τοῦ κ. Ἰταλῶφ (τοῦ Rio Cantarini) ἀλλ' ὑπερέχει πα-
σῶν ἡ τοῦ Rouillet μίᾳ ἄποψις διώρυγος. Ποικητικὰ
ἔργα εἶνε ἡ «Νύξ» τοῦ Bisson, ἡ «Αἰάλας» τοῦ Stai-
ger, ἡ «Κόκκινη χαρὰ» τοῦ Rochegrosse. Μία προσω-
πογραφία κόρης τοῦ Patricot εἶνε πρωτότυπος, τὴν ἐπέ-
ξεργασίαν, χαριέστατον δὲ τὸ σύμπλεγμα τῶν αὐτοπρο-
σωπογραφιῶν τοῦ Feyen. Ἐκ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν
θεμάτων, τοῦ Loubet ἡ εἰκὼν «Ἰδὲ ὁ ἄνθρωπος» ἔχει
πολλὴν ζωὴν, τοῦ Pral ἡ «Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωΐμ»
δὲν λείπει καὶ ἐφέτος ἀπὸ τὸν κύκλον αὐτὸν καὶ ὁ ἰδικός
μας Πάλλης ἐκθέτων δύο ἔργα, ὧν ὑπερέχει τὸ «Λάφυ-
ρον», μίᾳ αἰχμάλωτος δεμένη εἰς τὸ στασίδι καταστρα-
φείσης ἐκκλησίας.

Ἄλλα ἔργα τὰ ὅποια εἴκυσαν τὴν προσοχὴν εἶνε ἡ
«Ἀναμνή» παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Balestrieri, τὸ «γέ-
ρικο καρδί» τῆς κυρίας Demont-Breton ὁ τελευταῖος
Ρωσσοῦσικονικός πόλεμος ἐνέπνευσεν τὸν Couhurier
ὅστις μᾶς δίδει τὴν προσβολὴν κατὰ τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ
ἐκθέτει δὲ καὶ εἰς Τούρκος, ὁ Χαμδὴ βέης, τὸν «ἄνθρω-
πον μὲ τὰς χελώνας». Ἀρκετὰ σχέδια τῆς Ἐκθέσεως τῆς
Διέξης ἐκθέτει ὁ Paul Renouard, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ
εὐμορφος εἶνε ἡ «Ἐπὶ ἐξώστου συγκέντρωσις».

Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἔργων πρωτεύουν ἡ Νεότης με-
ταξὺ Ἐρωτος καὶ Φίλλας τοῦ Boisseau, ὁ κίνδυνος τοῦ
Houssin, τὸ Μυστικόν τοῦ Τορρέντου τοῦ Loiseau
Bailly, τὸ Μοῖραιον τοῦ Rivoire, τὸ Ἔαρ τοῦ βίου

τοῦ J. Champreil (ἐκτός συναναγωνισμοῦ) καὶ τρία
ἀγάλματα τοῦ Boulot ἐμπνευσμένα ἐκ τῆς Ἑλλ. ἀρ-
χαϊότητος.

*

Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὀγκύδης τόμος περιλαμβάνων
λεπτοτάτην ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τῶν ἐπιφανεστέρων συγ-
χρόνων ζωγράφων.

Ὁ συγγραφεὺς Οὐίλιαμ Πίττερ, γνωστὸς τεχνικῶν
ἀσχολεῖται ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ καλλιτεχνικοῦ τῶν Μπαί-
κλιν, Μάλερ, Μεχόφερ, Γκούζη, Γρηγορέσκου Στρούους
καὶ ἄλλων μὲ λεπτότητα κρίσεως ἰδιαιτέρων καὶ μὲ συγ-
κριτικὴν παραβολὴν λεπτοτάτην.

Περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας Γκούζη ὁ τεχνικῶν γράφει μὲ
πολὺν ἐνθουσιασμόν καὶ ἀναλύων τὸ ἔργον του ὅφ'
ὅλας τὰς ἐπόμενους, προσθέτει ἐν ἐπιλόγῃ:

«Θὰ ἔπρεπε νῆν νὰ κάμω λόγον περὶ τῶν τελευ-
ταίων ὀνείρων τοῦ καλλιτέχνου... Φεῦ! Οἱ μεταγε-
νέστεροι δὲν ἐνδιαφέρονται ἢ περὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ἔρ-
γων. Καὶ ταῦτα ὑπεραρκοῦσι διὰ τὴν δόξαν τοῦ καλλι-
τέχνου. Ὡστε διατὶ νὰ ἐνδιατρίψω εἰς ὅτι ἐμελλε νὰ
γίνῃ; Ὡφελεὶ δὲ ὀλιγώτερον νὰ λυπηθῇ τις δι' ὅτι δὲν
ἔγινε παρὰ τὸ νὰ χαλῇ διότι ὑπῆρξε τόσον ὑψηλὴ δι-
δασκαλία τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τοῦ φράλου.»

*

Ἡ Ἑλλανόδικος Διεθνὴς Καλλιτεχνικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ
τῶν ἀποστάλτων πανταχόθεν σχεδίων διὰ τὸν προκη-
ρυχθέντα διεθνὴ ἀρχιτεκτονικὸν διαγωνισμόν τοῦ Με-
γάρου τῆς Εἰρήνης, τὸ ὅποιον θὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὴν Χά-
γην δαπίναι· τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐκατομμυριοῦχου Κά-
νεξ, ἐδημοσίευσεν τὴν κρίσιν αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὸ α'
βραβεῖον εἶ 25,000 φράγκων ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν
Ἀλλή κ. Κορδογιάν, τὸ δὲ β' ἐκ 18,750 φράγκων εἰς τὸν
κ. Μάρτελ ἐκ Παρισίων, τὸ γ' ἐκ 14,575 εἰς τὸν κ.
Φράντζ Βένδ, ἐκ Σαρλότεμβουργ, τὸ δὲ δ' ἐκ 10,400
εἰς τὸν ἐκ Βιέννης κ. Ὁττο Βάγνερ.

Τὸ πρῶτον βραβευθὲν σχέδιον παριστᾷ ἐξόχου τέχνης
κρίτριον ρυθμοῦ πύργου τῆς βορείου Γαλλίας.

*

Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ γνωστότατος Γάλλος ζωγρά-
φος Σαπουῆ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα τόσον λαμπρῶς ἐκρί-
θησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκθέσεις. Ὁ κ. Σαπουῆ ἀ-
νήκει εἰς τὴν νεωτέραν σχολὴν τοῦ πραγματισμοῦ. Ἐν-
ταῦθα ἀφίχθη τῇ προετοιμῇ τῶν διδασκάλων του Μπουγ-
κερῶ καὶ Βεσσὲ διὰ νὰ μελετήσῃ τὸ ὄρατον εἰς τὰς αἰ-
ωνία· πηγὰς του, ἐπιζητῶν νὰ συνδυάσῃ τὸ νεώτερον
χρῶμα πρὸς τὸ σύνηδες τῶν ἀρχαίων. Φημίζεται δὲ
ὅς εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων εἰκονογράφων.

*

Εἰς ὥραϊαν καινοτομίαν ἄξιον προσοχῆς καὶ ὑπο-
στηρίξεως προέβη ὁ μουσικὸς σύλλογος «Ἀπόλλων»,

καθιερώσας φιλολογικὰς διαλέξεις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου Δότινερ. Κατὰ τὴν πρώτην ἐσπερίδα, καθ' ἣν ἐν τοῖς ὀλίγοις ἀτυχῶς παρευρέθησαν, ἀνέγνωσαν οἱ κ. κ. Βῆκος σκιαγραφίαν τῆς κ. Λίνας Δότινερ, δ κ. Νιρβάνας ἐν ποιητικώτατον φιλοσοφικὸν παραμῦθον, δ κ. Ξερόπουλος διὰ τὰ ῥαῖα, κατ' ἀντίθεσιν τῶν σοφῶν, βιβλία, δ κ. Μαλακάσης στίχους αἰσθηματικούς καὶ δ κ. Ἀννίνος ἐπανελάβε τὴν οὐμοριστικὴν περὶ τοῦ συλλόγου τῶν Εἰσαγγελέων διάλεξίν του.

Πρῶτα τῶν Ἑθν. Πανεπιστημίου ἐξελέγη δ κ. Ν. Πολίτης.

Ὁ κ. Φ. Ἀριστέως ἐπεράτωσε νέον πίνακα, τὸ «Παρελθόν». Συνεδύασεν ἐν αὐτῷ τὸ τοπίον καὶ τὴν ἔμπνευσιν. Ἀκμαία βλάστησις περιβάλλει ἡρεσιωμένον μνημεῖον.

Νεώτατος Βέλγος γλύπτῃς, δ Νοκέ, ἐφονεύθη εἰς ἀνάβασίν του τινα ἐπὶ ἀεροστάτου.

Τῇ 7 Μαΐου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου ἐωρτάσθη ἡ τεσσαρακονταετία τῆς καθηγησίας τοῦ

Α. Χρηστομᾶνος

ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ τῆς Χημείας κ. Ἀν. Χρηστομᾶνου. Ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτῆς δημηγύρεως προσεφωνήθη ὁ γηραιὸς καθηγητὴς, ἐστέφθη δὲ διὰ δάφνης ἡ προτομή του καὶ τῷ προσεφέρθη ἡγαλμάτιον παριστῶν τὴν Ἐπιστήμην στέφουσαν τὸν Χρηστομᾶνον. Ἐκ τῶν συλλεγμένων ἐράνων δὲ προκηρυχθῶσι διαγωνίσματα χημείας. Ὁ κ. Χρηστομᾶνος ἐδημοσίευσε μὲν τοῦδε 73 πραγματείας, εἶνε ὁ ἰδρυτὴς τοῦ μεγάρου τῆς Χημείας, πλειστάκις δὲ ἀντεπροσώπωσε τὴν Ἑλλάδα εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια.

Ἐν Λιέγη ἤνοιξεν ἔκθεσις, διαρκέσασα δώδεκα ἡμέρας, τῶν ἔργων τοῦ ἐκεῖ διαμένοντος Ρώσσου ζωγράφου Ιβαν Ροκίτοπου. Τὰ ἐκτεθειμένα ἔργα ἀνέρχονται εἰς 81, εἶνε δὲ τοιαῦτα Ρωσσίας, Βελγίου, Ἰταλίας ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον, προσωπογραφίαι καὶ σπουδαί. Ὁ Ροκίτοπου ἔργον ἦδη τὸ 55 ἔτος, νεώτατος ἐπεδόθη εἰς τὴν τέχνην. Τῷ 1878 ἐγκατέλειπε τὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους. Τῷ 1893 περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἐγκατεστάθη εἰς Λιέγη, ἧς ἐξαιρετικῶς τοῦ ἤ-

ρεσε. Τῷ 1902 ἐπισκέφθη τὴν Ρωσσίαν, παραμείνας ἐπὶ μακρὸν πλῆσιν τοῦ Λέοντος Τολστόη, τὸν παρελθόντα δὲ μῆνα Νοέμβριον ἐπανῆλθεν εἰς Λιέγη.

Ἡ ἐργασία τοῦ Ροκίτοπου ἐνωρίς ἐξευμνήθη, πάντοτε δὲ ἡγοράζοντο, δακίς ἐξετίθεντο, ἔργα του. Τῷ 1880 μόλις ἐξέθηκεν εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων, 17 ἑρασιτέχναι καὶ ἔμπειροι καλλιτεχνημάτων παρουσιάσθησαν ἵνα ἐξασφαλίσωσιν ἐργασίας του. Ἐξετέλεσε πλείστας παραγγελίας, ἐν αἷς καὶ τινὰς ἐντολῇ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ', ὅστις ἦτο ἀγοραστὴς τῶν ἔργων του. Αἱ πινακοθήκαι τῆς Πετρούπολεως, τῆς Μόσχας, τῆς Ὁδησοῦς κέκτηνται πίνακας του.

Εἰς τὴν Καλοσύνην ἀνεκαλύφθη ἡ περίφημος εἰκὼν τοῦ Holbein, «ἡ Σωσάνη ἐν τῷ λουτρῷ». Οἱ τεχνόκροιται ὑποστηρίζουν διὰ τὴν εἰκὼν αὕτη ἔχει καταστραφῇ, καὶ διὰ πρόκειται περὶ ἀντιγράφου.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Παύλου Μελά ἐκτελεῖται ὁλοὺν ὑπὸ τοῦ κ. Σώχου. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Ζαππείου ἐνέκρινεν, ὅπως τοῦτο σιτηθῇ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ζαππείου. Τὸ μνημεῖον θ' ἀποκαλυφθῇ πιθανῶς τὴν 13 Ὀκτωβρίου, ἐπέτειον τοῦ θανάτου του.

Ἀπεφασίσθη ἡ ἰδρυσις Μακεδονικοῦ ἡρώου μὲ τὰς προτομὰς τῶν πεσόντων ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλλήλων ὁπλαρχηγῶν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία προσεχῶς ἀρχεται τῆς ἐπιδιορθώσεως τῶν δύο πτερύγων τοῦ μουσείου Σπάρτης καὶ τῆς στερεώσεως τοῦ ἐν Μιστρά Βυζαντινοῦ μουσείου.

Εἰς Βίγλαν τῆς Ἀμοργοῦ εὐρέθη πλάξ ἐφ' ἧς εἶνε χαραγμένον ψήφισμα ἐξ 136 στίχων.

Ὁ εἰς Ἀκροτι τῶν Φθιωτίδων Θηβῶν ἐνεργῶν ἀνασκαφὰς Αὐστριακὸς κ. Φόλγκραφ θὰ ἐνεργήσῃ τοιαύτας τὸν προσεχῆ μῆνα εἰς Ἀσπίδα τοῦ Ἀργους.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ὑπέδαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας αἰτησιν, ζητοῦσα ὅπως πᾶσαι αἱ ἀρχαιότητες, αἱ συνδεόμεναι ὀπωσδήποτε μὲ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εὐρισκόμεναι ἤδη εἰς Μουσεῖα μεταξὺ ἀρχαιοτήτων τῶν ἐιδωλολατρικῶν χρόνων, παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτὴν ἵνα τοποθετηθῶσιν εἰς τὸ ἰδικόν της Μουσεῖον καὶ ὅπως τὰ διάφορα ἀρχαῖα χριστιανικὰ ἀντικείμενα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς Μονὰς τοῦ Κράτους καὶ μὴ ἔχοντα ἄλλην ἀξίαν ἢ τὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς παραχωρηθῶσι καὶ ταῦτα ὑπὸ τῶν Μονῶν διὰ τὸ Μουσεῖον της.

Οἱ ἐκτελοῦντες εἰς τὸν Ὁξύρυγχον τῆς Αἰγύπτου ἀνασκαφὰς Ἀγγλοὶ Ἀρχαιολογοὶ Γρένφελ καὶ Χῶντ ἀνέβηρον ὁλόκληρον θησαυρὸν Ἑλληνικῶν Παπύρων, οἵτινες εἶχον ριφθῇ εἰς Ὁξύρυγχον τὸν Γ' π.Χ. αἰῶνα.

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα περιλαμβάνουν ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Εὐρυπίδου, ἦτοι παιᾶνας, ᾠδὰς, ἱκεσίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν «Γψιπύλην», τραγῳδίαν τοῦ Εὐρυπίδου ἀπολεσθεῖσαν.

Ἐπίσης ἀνεκαλύφθησαν χειρόγραφα τῶν ἔργων τοῦ «Φαίδρου», τοῦ Συμποσίου τοῦ Πλάτωνος, τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους κατὰ Βοιωτοῦ, τοῦ Πανηγυρικοῦ τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Λόγου τοῦ Λυσίου κατὰ Ἰπποθέρπου(;) καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου κατὰ Θεομνήστου.

Σπουδαῖον χειρόγραφον περιλαμβάνει νέαν καὶ